

Arrest

nr. 267 826 van 4 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juli 2021 tot niet-intrekking van het inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor verzoekster en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster betreedt op 26 maart 2019 via Amsterdam, Nederland, het Schengengrondgebied. Zij is in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een door de Nederlandse autoriteiten afgeleverd Schengenvisum dat haar toelaat in de periode van 18 maart 2019 tot 18 maart 2020 gedurende 90 dagen op het Schengengrondgebied te verblijven.

1.2. Op 17 april 2019 leggen verzoekster en een Nederlandse man een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Turnhout. De registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning wordt uitgesteld voor bijkomend onderzoek.

1.3. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 8 augustus 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster krijgt een termijn van 7 dagen om gevolg te geven aan deze beslissing. Deze beslissing wordt verzoekster op 12 augustus 2019 ter kennis gebracht.

1.4. Op 9 september 2019 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van Turnhout de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning.

1.5. Op 16 september 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht. De beroepen tegen voornoemde beslissingen wordt verworpen bij arresten nr. 231 593 en nr. 231 594 van 21 januari 2020.

1.6. Op 25 juni 2021 dient verzoekster een aanvraag in tot intrekking van het inreisverbod dat op 16 september 2019 werd afgegeven. De gemachtigde van de staatssecretaris weigert op 30 juli 2021 het inreisverbod in te trekken. Dit is de bestreden beslissing:

“Mevrouw,

Met verwijzing naar uw aanvraag van 25.06.2021 betreffende de intrekking van het inreisverbod dat op 16.09.2019 is afgegeven met toepassing van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan ik u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft beslist dit inreisverbod niet in te trekken krachtens artikel 74/12.

In uw aanvraag stelt u dat u al 1,5 jaar getrouwd bent en dat uw huwelijk en ook de duur ervan voldoende reden is om uw relatie niet meer te zien als schijnrelatie. U verklaart meerdere malen per dag contact te hebben met uw man via Whatsapp en door hem ondersteund te worden, zowel mentaal als financieel. U stelt dat u nu in een tweekamerwoning verblijft bij uw zoon en zijn gezin, wat verre van ideaal is.

Uw verklaarde relatie met de heer R. werd meermaals als schijnrelatie beschouwd door verschillende instanties, namelijk door het Parket van de procureur des Konings te Turnhout, door de Burgerlijke stand van de Stad Turnhout en door de Familierechtbank te Turnhout

Op 17.04.2019 legde u een verklaring van wettelijke samenwoning af samen met de heer R. O. J. De registratie ervan werd door de Burgerlijke stand van de stad Turnhout uitgesteld en een advies werd gevraagd aan het Parket van de procureur des Konings te Turnhout. Op 09.09.2019 werd de registratie van de wettelijke samenwoning tussen u en de heer R. geweigerd. Het Parket gaf een negatief advies, daar het van oordeel was dat er sprake is van een schijnsamenwoning. Uit het geheel van omstandigheden bleek immers dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. U werd in kennis gebracht van de weigeringsbeslissing alsook van de redenen die daartoe geleid hebben. Het beroep dat u indiende werd bij vonnis van 07.05.2020 ongegrond verklaard door de familierechtbank te Turnhout. Ook zij aanvaardt dat het van bij aanvang uw bedoeling geweest is om verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen en niet om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

Er werd u een inreisverbod afgeleverd op 16.09.2019 voor een duur van drie jaar, waartegen u in beroep ging op 26.09.2019. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het door u ingediende beroep echter verworpen op 21.01.2020. Het inreisverbod is nog steeds van kracht

U werd op 27.10.2019 gerepatrieerd naar Suriname, uw land van herkomst. U werd niet veel later vervoegd door de heer R, want op 23.01.2020 trad u met hem in het huwelijk, en op 14.02.2020 al bracht de heer R. de Surinaamse huwelijksakte binnen bij de stad Turnhout met de vraag om het huwelijk te registreren in de Belgische registers. De Burgerlijke stand van de stad Turnhout besloot echter op 29.06.2020 de huwelijksakte niet te erkennen. Het Parket van de procureur des Konings te Turnhout gaf opnieuw een negatief advies en was opnieuw van mening dat er sprake is van een schijnhuwelijk, u werd op de hoogte gebracht van de redenen die geleid hebben tot die beslissing.

U stelt dat er een verzoek om inschrijving (van de Surinaamse huwelijksakte) bij de Rechtbank van Eerste aanlegt te Turnhout ligt en dat jullie nog op de uitspraak wachten, maar na contactname met de griffie blijkt die informatie niet te kloppen.

U voert aldus geen humanitaire reden aan om de aanvraag tot intrekking van het inreisverbod te rechtvaardigen. Overeenkomstig artikel 74/12, § 12, eerste lid, moet de intrekking of de schorsing van een inreisverbod gemotiveerd zijn door humanitaire redenen. U voert geen gegevens aan die kunnen aantonen dat u om humanitaire redenen opnieuw toegang moet hebben tot het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis toepassen.

Het inreisverbod van 3 jaar waarvan de betrokkene kennis heeft genomen op 16.09.2019 kan bijgevolg niet worden ingetrokken of geschorst.

Tegen deze beslissing kan een beroep tot nietigverklaring worden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van art. 3 van het EVRM.

Verzoekster kreeg een beslissing tot weigering opheffing van het inreisverbod. Redenen: (...) Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 8 van het EVRM geschonden worden indien het inreisverbod van verzoekster niet wordt ingetrokken.

III. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het rechtzekerheidsbeginsel

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. De bestreden beslissing werd genomen door adviseur, mevr. (...). Hieruit kan niet afgeleid worden dat zij gemachtigd was om deze beslissing te nemen en/of dat zij optrad als afgevaardigde van de staatssecretaris. Er wordt dan ook betwist dat zij over de hoedanigheid beschikte om deze beslissing rechtsgeldig te nemen. Dat verzoekster wenst te benadrukken dat het feit dat op de bestreden beslissing de naam van de adviseur staat vermeld, niet afdoende is om te stellen dat zou kunnen nagegaan worden of zij ook de bevoegdheid had om deze beslissing te nemen. Dit staat thans nergens vermeld op deze beslissing. Het is niet omdat de 'naam' van de adviseur op de beslissing staat dat deze ook daad werkelijk de bevoegdheid had om deze beslissing te nemen. Dat de gevolgen van huidige beslissing enorm zijn voor verzoekster. Dat dan ook mag verwacht worden dat dergelijke beslissing genomen wordt door de bevoegde personen en dat dit kan geverifieerd worden. Dat indien dit niet het geval is, dit een schending is van de rechten van verdediging. Het is niet de bedoeling van de wetgever geweest dat een beslissing genomen zou worden door een derde of de administratie of een medewerker. De wetgever heeft uitdrukkelijk bepaald dat enkel een attaché deze beslissingen kan nemen. Gelet op deze bijzondere precisering, mag dan ook verwacht worden dat dit kan nagegaan worden. Dat volgens verzoekster dit de bedoeling van de wetgever is geweest. In casu kan de bevoegdheid van de adviseur niet nagegaan worden. Dit getuigt van een grove onzorgvuldigheid.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier. De beslissing stelt te twijfelen aan de relatie van verzoekster met de heer R. en haar intenties. In het verleden werd reeds een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend en deze werd hen geweigerd omwille van een snelle gang van zaken, wetsontduiking en korte relatie. Verzoekster en de heer R. hebben beiden een aanzienlijke leeftijd. Zij willen geen jaren meer daten alvorens de volgende stap in hun relatie te ondernemen. Beiden merkten al snel dat hun relatie goed zat en wensten dan ook verder te gaan. Zij hadden steeds de intentie om te huwen, doch na advies, dienden ze een aanvraag tot wettelijke samenwoning in. Ondanks dat deze werd geweigerd, zijn beiden nog steeds overtuigd van hun relatie en houden zij dagelijks contact om deze te kunnen verder zetten. Zij missen elkaar enorm. Na repatriëring van verzoekster, ging haar partner, de heer R., naar Suriname op vakantie. Zij stapten er in het huwelijksbootje. Eens terug in

België diende de heer R. zich aan om hun huwelijk te laten registreren. Ook deze registratie werd hen geweigerd.

Zij konden zich hiermee niet akkoord verklaren en dienden een eenzijdig verzoek in bij de bevoegde rechtbank (AR 21/316/B), deze procedure is nog steeds hangende. Men heeft hierover verkeerdelijk gemotiveerd dat dit niet ingediend was, integendeel dus want niets is minder waar. Deze zaak is gekend onder bovenvermeld rolnummer. Men had minstens deze procedure kunnen afwachten bij het nemen van een beslissing. Dat het zeer duidelijk is dat verwerende partij onzorgvuldig was in het dossier van verzoekster en haar dossier niet zorgvuldig heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing! Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel. Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." Verzoekster is ondertussen gehuwd met haar partner de heer R.. Zij dienden een eenzijdig verzoek in bij de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout - sectie familierechtbank. Zij wenste hun huwelijk te registreren in de registers van de burgerlijke stand, doch dit werd hen geweigerd. De motivering kwam sterk overeen met deze van de wettelijke samenwoning, nochtans betreft dit een nieuwe aanvraag en een nieuwe procedure. Gezien zij zich niet kunnen neerleggen bij de motivering van deze beslissing diende haar partner, de heer R., een eenzijdig verzoek in bij de rechtbank. Hiervan wordt gemotiveerd dat "na contactname met de griffie" dit niet bleek te kloppen.

I.1.1 wat verwerende partij stelt in haar beslissing werd er wel degelijk een verzoek ingediend. Dit verzoek is gekend onder het rolnummer 21/316/B. Het verzoek werd reeds eind april 2021 ingediend waarna ook de bijdrage van 20,00 EUR werd voldaan. Het is dan ook ongeloofwaardig dat indien verwerende partij de griffie contacteert rond het nemen van de beslissing en men hiervan niets zou terug gevonden hebben. In bijlage worden de stukken hiertoe ook gevoegd. Het eenzijdig verzoek wordt momenteel onderzocht door het Parket, teneinde advies op te stellen, waarna de zaak voor de rechtbank zal gebracht worden om gepleit te worden. Dit onderzoek kan enige tijd in beslag nemen, doch het is onvoorstelbaar dat hierover niets bekend was op de griffie gezien de betaling en het eenzijdig verzoek reeds dateren van 30.04.2021. Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is! Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen. Zo blijkt uit het administratief dossier van verzoekster immers zeer duidelijk dat verzoekster en haar partner een effectieve gezinscel vormen. Ook na repatriëring van verzoekster, houdt zij dagelijks contact via "Whatsapp" met de heer R.. Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit feit gewoonweg te negeren! Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel. Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen. Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden. Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt. De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden). De beslissing moet gedragen worden door motieven die feitelijk juist zijn. Hier knelt het schoentje. Er wordt in beslissing gemotiveerd dat er door partijen geen eenzijdig verzoek werd ingediend tegen de negatieve beslissing m.b.t. de registratie van het huwelijk, doch dit klopt niet. De zaak is gekend onder het rolnummer 21/316/B. De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig en individueel onderzoek naar de situatie van verzoekster is gebeurd. Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens het dossier van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen. Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen. Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

III.2. Schending van art. 8 EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met haar partner. De beslissing stelt te twifelen aan de relatie van verzoekster met de heer R. en haar intenties. In het verleden werd reeds een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend en deze werd hen geweigerd omwille van een snelle gang van zaken, wetsontduiking en korte relatie. Verzoekster en de heer R. hebben beiden een aanzienlijke leeftijd. Zij willen geen jaren meer daten alvorens de volgende stap in hun relatie te zetten. Beiden merkten al snel dat hun relatie goed zat en wensten deze dan ook te bestendigen, zij hadden steeds de intentie om te huwen, doch na advies, dienden ze een aanvraag tot wettelijke samenwoning in. Ondanks dat deze werd geweigerd, zijn beiden nog steeds overtuigd van hun relatie en houden zij dagelijks contact om deze ook verder te zetten. Er wordt echter niet de minste belangenafweging gemaakt. Ook bij huidige aanvraag tot opheffing van het inreisverbod wordt de eerdere weigering van wettelijke samenwoning weer opgerakeld, ondanks dat zij ondertussen nog steeds een relatie onderhouden en er dus geen sprake meer is van een snelle gang van zaken, wetsontduiking en korte relatie. Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen. Dat een eventuele terugkeer van verzoekster naar Suriname wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM. Artikel 8 EVRM luidt: (...). Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'. Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need. Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden. Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdelinge zwaarder doorwegen. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen. Kruispunt Migratie stelt dat: "Verwerende partij moet een belangenafweging (fair balance - toets) maken tussen de belangen van de staat en het belang voor verzoekster om op het grondgebied een gezinsleven op te bouwen. In deze afweging moet verwerende partij voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind! " Ook de Raad stelt in zijn arrest d.d.31.10.2016 nr. 177 241 dat: "... blijkt op geen enkele wijze uit de bestreden akte of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair-balance'-toets voorafgaand aan het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben plaatsgevonden. Waar in de aanloop naar, dan zoel bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel dus geen blijkt wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan zelf niet tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf RvS 26 juni 2014, nr. 227 900)." Zie ook arrest d.d. 21.12.2016 nr. 179890. Partijen hebben de nodige stappen ondernomen om erkenning te krijgen van hun relatie en hopen hun huwelijk nog erkend te zien door de rechtbank en aldus de registratie door de gemeente Turnhout te bekommen. Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster. Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoekster en haar gezinsleven. Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel! Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoekster."

2.2. In een eerste onderdeel betoogt verzoekster dat het rechtzekerheidsbeginsel is geschonden omdat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid of M(...) H(...) gemachtigd was om de beslissing te nemen. Verzoekster betwist dus de bevoegdheid van de steller van de bestreden beslissing.

Het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de staatssecretaris die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de staatssecretaris inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt betreffende de bevoegdheid om beslissingen te nemen in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"Art. 5.[1 § 1. De personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van adviseur uitoefenen of tot de A3-klasse behoren zijn bevoegd om :

1° een einde te maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot het verblijf gemachtigd of toegelaten is [2 ...]2, ingevolge artikel 21, van de wet van 15 december 1980;

2° een einde te maken aan het verblijf van een burger van de Unie of een lid van zijn familie met een recht op verblijf van meer dan drie maanden, [2 ...]2 ingevolge artikel 44bis, §§ 1 en 4, van de wet van 15 december 1980 ;

3° een inreisverbod op te leggen met een welbepaalde duur van meer dan drie jaar, ingevolge artikel 44nonies of artikel 74/11, § 1, derde of vierde lid, van de wet van 15 december 1980 ;

4° een inreisverbod op te heffen of op te schorten, ingevolge artikel 44decies of artikel 74/12, van de wet van 15 december 1980 ;

5° een verblijfplaats aan te wijzen, ingevolge artikel 7, vierde lid, van artikel 44sexies, derde lid, of van artikel 74/17, § 2, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 ;

6° een administratieve geldboete op te leggen, ingevolge artikel 74/4bis, § 1, van de wet van 15 december 1980 ;

7° een beroep in te stellen tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, ingevolge artikel 39/56, tweede lid, van de wet van 15 december 1980.

(...)”

Uit voorgaande blijkt dat aldus een bevoegdheidsdelegatie mevr. M(...) H(...), die de bestreden beslissing heeft genomen, bevoegd is om overeenkomstig voormelde bepaling beslissingen te nemen in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Zij bekleedt de functie van adviseur, wat in de bestreden beslissing wordt vermeld. De schending van het rechtzekerheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verder meent verzoekster dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden wordt doordat geen rekening zou zijn gehouden met alle elementen van het dossier. Zij wijst op het verzoekschrift dat werd ingediend tegen de weigering van het akteren van de huwelijksakte.

Het verzoek tot intrekken van het inreisverbod en het beroep tegen het weigeren van het akteren van het huwelijk zijn twee verschillende procedures, die worden genomen door twee verschillende instanties. Aangezien de gemachtigde binnen een redelijke termijn een beslissing dient te nemen, is het niet onzorgvuldig om de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg niet af te wachten. Indien mocht blijken dat de rechtbank van eerste aanleg een positieve beslissing neemt in verzoeksters zaak, kan dit vonnis, gelet op het declaratieve karakter, een grond zijn om een nieuwe vraag tot intrekking of een visumaanvraag in te dienen. In de mate dat beroep werd aangetekend tegen de weigering om te huwen dient te worden vastgesteld dat een bestuursbeslissing geacht wordt in overeenstemming te zijn met de wet tot het tegendeel wordt bewezen. Momenteel kan niet gesteld worden dat de beslissing waarbij het huwelijk als schijnhuwelijk wordt beschouwd onwettig is, zodat het in deze stand van het geding niet zeker is dat de huwelijksakte zal worden erkend.

Vervolgens meent verzoekster dat het redelijkheidsbeginsel geschonden wordt doordat de bestreden beslissing geen rekening zou houden met het beroep dat werd ingesteld tegen de weigering tot akteren van het huwelijk. Het redelijkheidsbeginsel verbiedt de overheid om kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge, Vanden Broele, 2002, nr. 56). De Raad verwijst naar wat bovenvermeld werd met betrekking tot de procedure voor de familierechtbank.

In een tweede onderdeel betoogt verzoekster dat de gemachtigde onvoldoende rekening heeft gehouden met de relatie die zij zou hebben met haar partner, wat een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op artikel 8 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Burgerlijke stand van de stad Turnhout op 29 juni 2020 weigert de huwelijksakte te erkennen. Het parket van de procureur des Konings te Turnhout geeft een negatief advies en is van mening dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Momenteel kan niet gesteld worden dat de beslissing waarbij het huwelijk als schijnhuwelijk wordt beschouwd onwettig is, zodat het in deze stand van het geding niet zeker is dat de huwelijksakte zal worden erkend. Verzoekster stelt dat zij dagelijks contact heeft met haar partner maar laat na dit aan te tonen. Het feit dat verzoeksters huwelijk wordt beschouwd als een schijnhuwelijk geldt als een tegenindicatie van een beschermenswaardige relatie. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC